

Sygn. akt IV Ka 617/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk (spr.)

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opocznie del. do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim - A. J.

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 roku

sprawy **R. P.**

oskarżonego z art.177§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 20 września 2013 roku sygn. akt VII K 565/13

na podstawie art.437§1 kpk, art.438 pkt 1 kpk, art.624§1 kpk

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że określa czas wykonania orzeczonego w punkcie 2 obowiązku naprawienia szkody na 6 (sześć) miesięcy;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżonego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 617/13

UZASADNIENIE

R. P. został oskarżony o to, że w dniu 12 lipca 2013 roku o godz. 11:50 w P. Tryb. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym C. (...) o nr rej. (...) poruszając się ul. (...) do ul. (...) w kierunku ul. (...), wykonując manewr skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) M. S. (1), poruszającemu się ul. (...) od ul. (...), w kierunku ul. (...), czym doprowadził do zderzenia pojazdów w następstwie czego nieumyślnie spowodował u kierującego samochodem osobowym marki S. O. S. obrażenia ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, otarcia skóry czoła, które spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała trwające dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego

tj. o czyn z art. 177 & 1 kk.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 20 września 2013 roku w sprawie VII K 565/13 na podstawie art. 66 & 1 i 2 kk, art.67 & 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego R. P. na okres próby 1 (jednego) roku;

na podstawie art. 67 & 3 kk orzekł od oskarżonego R. P. na rzecz M. S. kwotę 1 000,00 złotych tytułem częściowego naprawienia szkody;

zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych opłaty oaz kwotę 166,84 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Wyrok ten zaskarżył Prokurator Rejonowy w Piotrkowie Tryb. w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach karnych na niekorzyść oskarżonego.

Apelacja wywiedziona z podstawy art.438 pkt 1 kpk zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 67 & 4 kk w zw. z art. 74 & 1 kk polegającą na nieokreśleniu terminu naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego M. S. (2) poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 1 000 złotych, mimo że z ww. przepisów wynika, iż powinien zostać określony czas wykonania przez oskarżonego nałożonego obowiązku.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez określenie czasu wykonania obowiązku naprawienia szkody i wskazanie okresu 6 miesięcy o uprawomocnienia się wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora jest zasadna. Za trafny uznać należy zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. przepisów art. 67 & 4 kk w zw. z art. 74 & 1 kk. Wskazać trzeba, że obowiązek naprawienia szkody na gruncie Kodeksu Karnego może pełnić funkcje środka karnego, o którym mowa w art. 46 & 1 kk, bądź środka probacyjnego określonego w art. 67 & 3 kk lub art. 72 & 2 kk. Sąd Rejonowy nakładając na oskarżonego R. P. w punkcie 2 zaskarżonego wyroku obowiązek naprawienia szkody oparł swe rozstrzygnięcie na przepisie art. 67 & 3 kk, nadając mu charakter środka probacyjnego. Zaniechał jednakże, wbrew dyspozycji przepisów art. 67 & 3 kk i art. 74 & 1 kk, określenia dokładnego czasu wykonania nałożonego obowiązku. Tymczasem zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem zaprezentowanym w uchwale z dnia 24 maja 2005 roku sygn. akt I KZP 17/05 (OSNKW 2005/7-8/59 Sąd orzekając na podstawie art. 72 & 2 kk o obowiązku naprawienia szkody, w wyroku określa również czas i sposób jego wykonania. W całym systemie prawa to właśnie wyrok jest dokumentem o fundamentalnym znaczeniu, rozstrzygającym- na gruncie prawa karnego- o winie konkretnej osoby i prawnokarnych jej konsekwencjach. Konsekwencje te powinny zostać, rzecz jasna, jednoznacznie i precyzyjnie określone już w wyroku, do czego wprost zobowiązuje art. 413 & 2 pkt. 2 kpk. Katalog obowiązków probacyjnych zawarty w art. 72 kk jest bardzo szeroki, a ich realna dolegliwość i spełnienie probacyjnego celu może tkwić właśnie w określeniu czasu i sposobu wykonania określonego obowiązku, co w szczególności uwidacznia się na gruncie obowiązku naprawienia szkody. Z punktu widzenia zatem systemu działania materialnego, procesowego i wykonawczego prawa karnego, rozstrzygnięcie w wyroku jedynie o rodzaju obowiązków nałożonych na skazywanego, bez określenia czasu i sposobu ich wykonania, nie spełnia wymogów precyzyjności i jednoznaczności wyroku skazującego, ani też celu gwarancyjnego wobec skazywanego, który do końca nie może określić dotkliwości i dolegliwości wymierzonej kary. Te względy przemawiają za stanowiskiem, że sąd orzekając na podstawie art. 72 & 2 kk (a odpowiednie stosowanie tego przepisu przewiduje art. 67 & 4 kk) o obowiązku naprawienia szkody, w wyroku określa również czas i sposób jego wykonania. Wydając wyrok sąd ma przecież pełną wiedzę i orientację o sytuacji i możliwościach skazywanego, a przez to ma też możliwość trafnego określenia zarówno rodzaju, jak i czasu oraz sposobu wykonania obowiązków probacyjnych. W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że określił termin płatności orzeczonego w punkcie 2 obowiązku naprawienia szkody na sześć miesięcy. Długość terminu została ustalona stosownie do wniosku skargi apelacyjnej i uwzględnia zarówno wysokość orzeczonego obowiązku, jak i wysokość osiąganych dochodów. W pozostałej części zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy. Za zwolnieniem oskarżonego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym przemawiały względy słuszności.